

Dublín Carol
(Cançó de Nadal a Dublín)
del 10/12 a l'11/01/2009
espectacle
direcció de **Manel Dueso**
traducció de **Lluís Miquel Bennàssar**
amb **Manel Dueso**, **Àurea Márquez** i
Bernat Quintana
una producció de la Sala Beckett

El mariner
dilluns 15/12/2008
lectura dramatitzada
traducció i direcció de **Víctor Muñoz** i **Calafell**
una producció de l'Obrador de la Sala Beckett

Una ciutat brillant
del 14/01 a l'1/02-2009
espectacle
direcció de **Jordi Vilà**
traducció de **Joan Sellent**
amb **Andreu Benito**, **Joan Dausà**, **Clara Galí**
i **Santi Ricart**
una producció del Centre d'Arts Escèniques
de Terrassa

Rom amb vodka
dilluns 19/01 i dilluns 26/01/2009
espectacle
traducció de **David Torres** i **Toni Ramírez**
direcció de **Mireia Ciera**
amb **Pep Garcia-Pascual**
una producció de Faig Teatre

Preu per espectacle: 16 euros	Propers espectacles
Horari: de dimecres a dissabte a les 22 h i diumenges a les 19 h.	Dos tibias de Daniel Keene
No hi ha funció els dies: 24/12 i 31/12-2008.	traducció de José Sanchis Sinisterra direcció de Ginette Muñoz
Venda d'entrades a la taquilla de la sala, Caixa Catalunya i Tel-Entrada	amb Luis Miguel Climent de l'11/02 a l'1/03
Telèfon: 902 10 12 12 www.telentrada.com	Més informació del cicle a www.salabeckett.cat

Sala Beckett Carrer Alegre de Dalt, 55 bis 08024 Barcelona Telèfon: 93 284 53 12 Fax: 93 219 79 27 info@salabeckett.cat www.salabeckett.cat	l'Obrador de la Sala Beckett Tallers i seminaris: Esriptura teatral escriure teatre del 13/01 al 17/03 amb Jordi Prat i Coll iniciació Iniciació a la dramaturgia del 14/01 al 17/03 amb David Plana iniciació Otras dramaturgias fractales del 28/01 al 6/02/2009 amb Rafael Spregelburd avançat taller adreçat a dramaturgs i actors
---	---

Servei de bar i cafeteria: obert els dies de
funció, abans i després dels espectacles.
Entreplats fets al moment. Gaudeix de
l'ambient de la Sala Beckett.

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Sala subvencionada per:

Ajuntament de Barcelona
Institut de cultura

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Indústries Culturals

Amb la col·laboració de:

MANNERS → 3 VINT+CINC

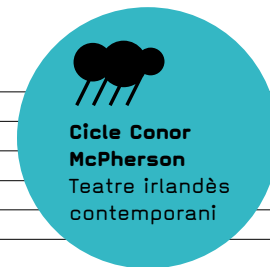
iCat fm

TR3SC

ENTRADA
902 10 12 12
CAIXA CATALUNYA

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Del 10/12/2008 a l'11/01/2009

Dublín

Carol

(Cançó de Nadal a Dublín)

traducció de **Lluís Miquel Bennàssar**
direcció de **Manel Dueso**
amb **Manel Dueso**, **Àurea Márquez** i **Bernat Quintana**

>> Del 10 de desembre de 2008 a l'11 de gener de 2009

Dublin Carol (Cançó de Nadal a Dublín)

 >> Fitxa artística

Text
Conor McPherson
Traducció
Lluís Miquel Bennàssar
Direcció
Manel Dueso
Amb:
John >> Manel Dueso
Mary >> Àurea Márquez
Mark >> Bernat Quintana
Adjunta a direcció
Vicky Mullor
Alumne de l'Institut del Teatre en pràctiques (direcció)
Gerard Iravedra
Escenografia
Sebastià Brosa i Maria Pons
Alumna de l'Institut del Teatre en pràctiques (escenografia)
Georgina Bernadó
Il·luminació
David Bofarull
Disseny de so
Pepe Bel
Vestuari
Núria Tusal
Caracterització
Núria Llundell
Disseny gràfic
Enric Jardí
Fotos espectacle
Ferran Mateo
Una producció de
la Sala Beckett
Agraïments
Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET), teatre Romea, La Perla29, Cementiris de Barcelona i Serveis Funeraris Integrals
Durada
90 min. aprox.

Sinopsi
Matí de la vigília de Nadal en una funerària de Dublín. John, un home de prop de seixanta anys, conversa amb Mark, un jove d'uns vint anys. Dues edats confrontades a una realitat molt similar: l'alcohol, els afectes, la família, l'amor... L'arribada d'una dona jove –una dona que fa més de deu anys que John no ha vist– farà que l'encarregat de la funerària hagi d'enfrontar-se seriosament amb tot allò que ha estat la seva vida, i que hagi de prendre decisions importants...

«*Dublin Carol* tracta d’algú que no pot comprendre que allò que li passa està fora del seu control. És la necessitat de projectar la imatge d’una persona centrada quan tens la sensació que ets a punt d’explotar».
Conor McPherson

Conor McPherson
 Va néixer fa trenta-vuit anys a Dublín. Ha escrit per al teatre <i>This Lime Tree Bower</i> , <i>St. Nicholas</i> , <i>The Weir</i> , <i>Port Authority</i> , <i>Dublin Carol</i> , <i>Shining City</i> , <i>The Seafarer</i> i el monòleg <i>Rum&Vodka</i> . També ha escrit tres pel·lícules: <i>I Went Down</i> , <i>Saltwater</i> i <i>The Actors</i> , de les quals ha dirigit les dues últimes. Amb la segona, adaptació de la seva obra teatral <i>St. Nicholas</i> , va guanyar el premi Panorama del Festival de Berlín. La primera obra de McPherson que es va poder veure a Catalunya i a la resta d'Espanya va ser <i>La Presa</i> (<i>The Weir</i>) el 1999 al teatre Romea de Barcelona amb direcció de Manel Dueso. El 2004 el Centre Dramàtic del Vallès va estrenar <i>This Lime Tree Bower</i> (<i>Sota el Til·ler</i>), dirigida per Xicu Massó. <i>Rom amb Vodka</i> també va ser estrenada en català (Artenbrut, 2003) amb direcció de Mireia Cirera.

Conor McPherson opina sobre <i>Dublin Carol</i> (<i>Cançó de Nadal a Dublín</i>).
<i>Extractes d'entrevistes recollits per Patricia Manresa.</i>

«No puc condemnar els personatges. He de perseguir l’esperança. Si hi ha alguna redempció, o alguna esperança, és ben ínfima, poc menys que una espurna de llum. Sabem que probablement John és incapaç de viure la seva vida d’una manera que tingui sentit però, al mateix temps, està disposat a intentar-ho. En això consisteix l’esperança. Però m’imagino que fins i tot una espurna de llum és enorme si ets a les fosques.»

Rothstein, Mervyn. “**The Subject Is Fear and the Excesses It Breeds”**, *New York Times*, (16-2-2003).

«Normalment sempre escric sobre el mateix, persones que busquen connectar-se amb altres persones [tot i] sentir-se culpables perquè el seu propi egoisme els fa la traveta. [És] una mena de salvació. [...] A *Dublin Carol*, la filla diu: “Penso en tu”. I John diu: “Per què? Per què penses en mi?” I ella respon: “Doncs, perquè t’estimo”. I al capdavall escriure una frase semblant sense ironia en una obra fa que tot se’n vagi a la merda. I et preguntes: “Collons, i ara què?” I ell et surt amb un “I bé, jo també penso en tu”. [...] La síndrome d’abstinència dels bevedors irlandesos té un efecte natural i psicològic. Però també va lligada al mal temps i a les creences catòliques segons les quals ets una persona dolenta que sempre fotràs els altres. I és per això que crec que un país tan petit com aquest té aquesta sòlida tradició narrativa i dramaturgica. Les persones poden exorcitzar les seves pors mitjançant aquests escenaris del tipus “i què passaria si”. [...] Penso que les meves obres es representen a tants països diferents perquè no escric sobre temes que es desenvolupen en un lloc i en un moment determinats. Hi ha una universalitat d’interessos, que és el temor fonamental a estar sol. Fins quan hauran de viure els meus pares? Com em faré càrrec d’una persona que sé que està malalta? Qui em cuidarà quan estigui malalt? Aquestes són les coses més importants. La por i l’amor són universals. Per a mi, això és sobre el que val la pena escriure. [...] Penso que obres com *Port Authority*, *The Weir* i *Dublin Carol* tracten de persones que no tenen la valentia de trencar mottles o encarar-se a la responsabilitat moral per fer el que pensen que és correcte. [...] Quins principis estàs disposat a sacrificar? [...] Penso que moltes i moltes persones sacrifiquen la seva pròpia felicitat, que no fan res més que resignar-se. Es conformen amb la segona millor opció, o la tercera. Ara bé, a l’altre costat de la balança teniu aquelles persones que no es conformen amb la segona millor opció i potser la gent considera que són uns egoistes. Però potser al cap i a la fi la seva honestetat dóna esperances a la gent, gràcies al seu exemple. I finalment hi ha els maleïts

fills de puta que no són un bon exemple per a ningú. I, fet i fet, tot es redueix a una cosa bàsica, com deia Aristòtil, que realment el secret de la felicitat rau en la moderació. Però és una barreja de ser capaç de ser una mica esbojarrat quan et cal ser-ho i també de mantenir-te ferm quan no, protegir els qui t’envolten i a tu mateix. Penso que aquestes persones prenen decisions morals cada dia, i no pensen que siguin decisions morals. Però ho són; és com et defineixes a tu mateix, mitjançant les teves accions, sempre. [...] Realment no crec que tingui un propòsit o un missatge. Tot el que puc dir és que la meva obra és una batalla contra la solitud. És una manera de reconèixer que tots tenim una solitud essencial fins i tot si potser no estàs sol. Però tota aquesta solitud es pot alleugerir si ho admetem i ho compartim. Un cop dit això, no necessàriament significa que la meva obra sigui ombrívola. No ho crec. Penso que és bastant optimista perquè el seu objectiu és establir contacte, connectar. És així de senzill.»
Wood, Gerald C: *Conor McPherson: Imagining Mischief*, *The Liffey Press*, Dublín, 2003.

«La gent sempre ha dit que el cor del teatre és el conflicte. Em sembla que hi ha prou conflicte en una persona per fer-ne una obra: tots els balancejos, l’oscil·lació de la ment, l’autodubte, la incertesa, l’estúpida valentia, el terrible sentiment d’inadequació... tot això és més que suficient».
Connor McPherson, *New York Times*, 16-2-2003.

I és cert que tots els seus personatges estan fets de fang, per donar-los vida després des de la més pura carnalitat, des de la més pura i íntima essència humana. I és per això que en la seva obra sempre hi és present la mort, perquè parlar de la mort és parlar de la vida. Com fa dir Beckett a Camier (*Mercier et Camier*) «*A la merda la vida!*» I és que no podem oblidar la gran herència que la dramaturgia contemporània irlandesa ha rebut, de John Synge a Samuel Beckett, passant per Shaw, O’Casey, Wilde, Joyce, etc.

És la segona vegada que em capbusso en una obra de McPherson, i és tanta la convulsió que et produeix que contínuament t’aboca a una batalla brutal de sentiments i emocions. La construcció-destrucció per on transiten els seus personatges no pot deixar indiferent a ningú.

Manel Dueso